

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

27 ianuarie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Boico Victor, Toma Nadejda,

examinând, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Palencu Victoria în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 30 iunie 2020 și sentinței Judecătoriei Cahul, sediul Central din 03 octombrie 2019, în cauza penală în privința lui,

*Postolachi Anatolie xxxx, născut la xxxx,
originar și domiciliat în xxxxxxxx*

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 05.06.2018 – 03.10.2019

instanța de apel: 25.10.2019 – 30.06.2020

instanța de recurs: 25.09.2020 – 27.01.2021

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul, sediul Central din 03 octombrie 2019, Postolachi Anatolie a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 361 alin (2) lit. b), c) Cod penal, fiindu-i stabilită o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 600 unități convenționale, echivalentul sumei de 12 000 lei.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a reținut că, Postolachi Anatolie în perioada lunii noiembrie - decembrie 2014, acționând în calitate de reprezentant al Societății cu Răspundere Limitată „Radu-Lum-Luci”, (IDNO 1005605004117) cu sediul în satul Buțeni, raionul Hâncești, având spre executare lucrările de construcție capitală a terenului sportiv din satul Lărguța, raionul Cantemir, conform contractului de antrepriză nr. xx din xxxx încheiat între Societatea cu Răspundere Limitată „Radu-Lum-Luci” și primăria satului Lărguța, raionul Cantemir, împreună cu alte persoane, în privința cărora urmărirea penală se efectuează în mod separat, au introdus date false în factura fiscală seria xxxxxx, eliberată la data de 25 noiembrie 2014, prin care primăria satului Lărguța a achiziționat servicii de la Societatea cu Răspundere Limitată „Radu-Lum-Luci” în sumă de 60 724,64 lei, precum și în procesul-verbal nr. 2 de recepție a lucrărilor executate pe

decembrie 2014, conform căruia, lucrările au fost efectuate în proporție totală, fapt ce nu corespunde realității, documente care acordă drepturi și eliberează de obligații, eliberându-i de obligația de executare totală a clauzelor contractuale.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate, Postolachi Anatolie a comis infracțiunea prevăzută de art. 361 al. (2) lit.b) Cod penal, adică, confecționarea, deținerea, folosirea documentelor oficiale false, care acordă drepturi și eliberează de obligații, de două sau mai multe persoane.

3. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apel de către avocatul Palencu Victoria în numele inculpatului, care a solicitat admiterea apelului, casarea sentinței contestate cu dispunerea rejudecării cauzei în prima instanță.

În motivarea cerințelor sale, avocatul apelant a menționat că:

- instanța de fond la pronunțarea sentinței de condamnare nu a apreciat probele acuzării din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității ei, iar toate la probele în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor;

- soluția instanței de fond trebuia să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus la condamnarea persoanei, fiind în final una superficială și fără o argumentare cuvenită;

- instanța de judecată a fost dusă în eroare cu referire la circumstanțele de fapt a cauzei penale, iar probele administrate și puse în sarcina sentinței de condamnare nu probează intenția infracțională, ba mai mult, atestă lipsa determinării prejudiciului cauzat prin infracțiune;

- potrivit ordonanței de recunoaștere în calitate de învinuit lui Postolachi Anatolie se impută faptul că el a introdus careva date false în factura fiscală prezentată xxxxxx precum și în procesul verbal nr.2 de recepție a lucrărilor de executare din 2014, fiind documente oficiale de importanță deosebită care acordă drepturi și eliberează de obligații, astfel în baza acestor acte oficiale de către Primăria satului Lărguța au fost efectuate transferuri la suma totală de 148759,201 lei;

- în acțiunile lui Postolachi Anatolie lipsește latura obiectivă al infracțiunii prevăzute de art.361 Cod penal, lipsește obiectul material. Niciuna din modalitățile specificate de mai sus nu au fost realizate, învinuirea înaintată inculpatului Postolachi Anatolie în baza art. 361 alin.2 lit.c) Cod penal, este una incompletă și neclară, adică este una dubioasă;

- intenția inculpatului Postolachi Anatolie în comiterea faptei incriminate de acuzare nu a fost demonstrată. Lucrările de construcție a stadionului se execută, învinuitul în cadrul ședinței de judecată a comunicat că, pentru efectuarea anumitor lucrări este necesar de timp;

- învinuitul Postolachi Anatolie nu a solicitat de la beneficiar transferarea sumei de 2826, 088 lei pe contul întreprinderii iar faptul că

întreprinderea a achiziționat, păstrat și transportat materialele necesare pentru așezarea covorului confirmă lipsa intenției sau a falsului în acte de importanță deosebită;

- prima instanță, la fixarea pedepsei lui Postolachi Anatolie nu a luat în considerație materialele cauzei penale și în special documentele ce atestă faptul, că inculpatul a declarat că, prestarea serviciilor este în executare, dar din anumite condiții climaterice nefavorabile nu este posibil de continuat lucrările

3.1 La fel împotriva sentinței nominalizate a declarat apel și inculpatul Postolachi Anatolie, prin care a solicitat admiterea apelului, casarea sentinței contestate și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care ultimul să fie achitat.

În motivarea cerințelor sale, inculpatul a menționat că, în acțiunile sale nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 30 iunie 2020 au fost admise apelurile declarate de către avocatul Palencu Victoria în numele inculpatului, și de către inculpatul Postolachi Anatolie, fiind casată parțial, în latura penală, sentința Judecătorei Cahul, sediul Central, din 03 octombrie 2019, și adoptată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Postolachi Anatolie a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.361 alin.(2) lit.b) Cod penal, fără stabilirea pedepsei din motivul expirării termenului de prescripție.

4.1. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că, instanța de fond corect a ajuns la concluzia că Postolachi Anatolie a comis fapta prejudiciabilă prevăzută la art.361 al. (2) lit.c) Cod penal, confecționarea, deținerea, folosirea documentelor oficiale false, care acordă drepturi și eliberează de obligații, de două sau mai multe persoane, iar circumstanțe care au fost constatate și elucidate din totalitatea de probe administrate în procesul penal și care au fost obiectiv apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, fiind respins argumentul avocatului precum că în acțiunile acestuia nu s-a constatat existența faptei infracțiunii încriminate.

Cu referire la argumentul apărării, precum că în acțiunile lui Postolachi Anatolie lipsește latura obiectivă al infracțiunii prevăzute de art. 361 Cod penal, pe motiv că lipsește obiectul material, instanța de apel a remarcat că înscrierea în documentele oficiale a unor date vădit false, presupun o denaturare a adevărului în documente oficiale, or, în speță, în cazul în care, se cunoștea cu certitudine că, lucrările nu au fost finisate, însă fiind emise factura fiscală xxxxxx din 25 noiembrie 2014 și procesul-verbal nr.2 de recepție a lucrărilor executate pentru luna decembrie 2014, ce reprezintă

documente care acordă anumite drepturi și eliberează de obligațiunea de executare totală a clauzelor contractuale, fapt ce formează obiectul material al infracțiunii date.

În aceeași ordine de idei, instanța de apel a precizat că, urmează a fi respins și argumentul avocatului precum că, instanța de fond nu a luat în considerație actul ce atestă faptul că inculpatul a declarat că prestarea serviciilor este în executare, dar din anumite condiții climaterice nu este posibil de continuat lucrările, or, infracțiunea prevăzută de art. 361 Cod penal este o infracțiune formală, iar raportând la prevederile speței deduse judecării, fapta infracțională este consumată din momentul introducerii datelor atât în factura fiscală xxxxxx din 25 noiembrie 2014 cât și procesul-verbal nr.2 de recepție a lucrărilor executate pentru luna decembrie 2014. Astfel, nu are relevanță actul – scrisoare de garanție (f.d.47,vol.1) potrivit căruia S.R.L. „Radu-Lum-Luci” se obligă să finiseze executarea lucrărilor construcției stadionului de mini fotbal, fiind necesar a fi respins și nici într-un caz nu constituie temei de achitarea a inculpatului.

Totodată, instanța de apel a conchis că procesul penal în baza art. 361 alin. (2) lit.b) Cod Penal în privința inculpatului urmează a fi încetat pe motivul intervenirii prescripției de atragere la răspundere penală.

5. Decizia motivată a instanței de apel pronunțată la 17 iunie 2020, a fost atacată cu recurs ordinar, de către avocatul Palencu Victoria, în numele inculpatului Postolachi Anatolie, și invocând prevederile art. 420-422 Cod de procedură penală, a solicitat casarea deciziei Curții de Apel Cahul din 30 iunie 2020 și sentinței Judecătorei Cahul din 03 octombrie 2019 cu dispunerea achitării lui Postolachi Anatolie.

5.1. În motivarea recursului ordinar, recurentul a menționat că:

- prima instanță la pronunțarea sentinței de condamnare, nu a apreciat probele acuzării din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității acestora, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor;

- soluția primei instanțe și instanței de apel trebuia să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus la condamnarea inculpatului, fiind în final una superficială și fără o argumentare cuvenită. Mai mult ca atât, probele „*factura fiscală xxxxxx din 25 noiembrie 2014 cât și procesul-verbal nr.2 de recepție a lucrărilor executate pentru luna decembrie 2014*” la care au făcut trimitere instanțele de judecată, au fost prezentate în copii și nu în original. În cadrul ședințelor de judecată, actele menționate au fost solicitate în original, însă acuzatorul de stat nu a putut să le prezinte, din motiv că ele ar putea să nu existe, și nu se cunoaște unde ele ar fi putut să fie;

- Curtea Europeană pentru Drepturile Omului în cauza „Prince Hans-Adam II of Liechtenstein contra Germaniei” din 12 iulie 2001, statuează că statele semnatare a Convenției și-au asumat obligații de

natură să asigure că drepturile garantate de Convenție să fie concrete și efective, nu teoretice și iluzorii, iar cele cuprinse în art. 6 al Convenției au tocmai acest scop: eficacitatea dreptului la un proces echitabil, impunându-se statelor o obligație de rezultat: adoptarea în ordinea juridică internă a măsurilor corespunzătoare și a mijloacelor necesare, realizării acestei obligații.

- prima instanță și instanța de apel au dus în eroare apărarea cu referire la circumstanțele de fapt a cauzei penale, iar probele administrate, expuse în sentința primei instanțe și în decizia instanței de apel, nu probează intenția infracțională, ba mai mult, atestă lipsa determinării prejudiciului cauzat prin infracțiune.

6. La recursul ordinar declarat, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1^a) Cod de procedură penală, a depus referință procurorul, care pledează pentru inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

În speță se constată că recurentul s-a conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și a declarat recursul ordinar în termen.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

În speță se reține că, recurentul în cererea de recurs își manifestă dezacordul cu lipsa probelor ce ar demonstra intenția infracțională și respectiv determinarea prejudiciului cauzat prin infracțiune, critici ce cad sub incidența temeiului de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, - *nu au fost întrunite elementele infracțiunii.*

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub acest aspect, Colegiul penal reține că alegațiile recurentului invocate în cererea de recurs nu s-au confirmat în urma cercetării materialelor cauzei, argumentând în acest sens următoarele.

Astfel, cu referire la criticile recurentului, precum că: *„soluția instanței de fond și instanței de apel trebuia să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus la condamnarea inculpatului, fiind în final una superficială și fără o argumentare cuvenită. Mai mult ca atât, probele „factura fiscală xxxxxxxx din 25 noiembrie 2014 cât și procesul-verbal nr.2 de recepție a lucrărilor executate pentru luna decembrie 2014” la care au făcut trimitere instanțele de judecată, au fost prezentate în copii și nu în original. În cadrul ședințelor de judecată, actele menționate au fost solicitate în original, însă acuzatorul de stat nu a putut să le prezinte, din motiv că ele ar putea să nu existe, și nu se cunoaște unde ele ar fi putut*

să fie.”, Colegiul penal atestă că aceste critici sunt neîntemeiate, deoarece potrivit materialelor cauzei penale, probele au fost prezentate în copii autentificate corespunzător rigorilor legale, iar în coroborare cu declarațiile reprezentantului părții vătămate și a martorilor, au convins instanțele despre vinovăția făptașului. Toate probele examinate au fost descrise și analizate detaliat prin prisma art. 101 Cod de procedură penală în sentința primei instanțe (f.d. 219-227, vol. I) și decizia instanței de apel (f.d. 64- 73, vol. II), motiv din care instanța de recurs ordinar nu identifică nici un temei justificativ de a interveni în hotărârile judecătorești atacate, prin prisma argumentelor invocate de recurent.

Într-o altă ordine de idei, Colegiul penal punctează că, argumentul recurentului cu privire la faptul că, *„prima instanță și instanța de apel au dus în eroare apărarea cu referire la circumstanțele de fapt a cauzei penale, iar probele administrate, expuse în sentința primei instanțe și în decizia instanței de apel, nu probează intenția infracțională, ba mai mult, atestă lipsa determinării prejudiciului cauzat prin infracțiune”* este unul declarativ, or, nefiind susținut de probe contrare.

Colegiul penal, analizând lucrările dosarului, constată că, instanțele de judecată corect și argumentat au apreciat probele administrate în prezenta speță, just concluzionând asupra vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii imputate.

Distinct de cele expuse, Colegiul penal în privința referinței recurentului la constatarea CtEDO în cauza „în cauza „Prince Hans-Adam II of Liechtenstein contra Germaniei” din 12 iulie 2001, notează că a fost invocată declarativ, fără a fi menționată vreo legătură ce ar determina aplicabilitatea acesteia în prezenta speță, mai mult că din materialele cauzei rezultă că în privința inculpatului Postolachi Anatolie de către instanțele judecate au fost garantate toate drepturile procesuale prevăzute de Codul de procedură penală și art. 6 CEDO, nefiind admise careva încălcări ce ar fi afectat integritatea acestora.

Ținând cont de cele expuse, Colegiul penal analizând materialele cauzei, consideră că nu identifică temeiuri justificative de a interveni în decizia instanței de apel, care este legală și întemeiată, or, asupra acelor și motive invocate în recurs, s-a expus suficient de argumentat și detaliat instanța de apel în decizia sa.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că, având în vedere veridicitatea argumentelor instanței de apel în motivarea soluției în partea eliberării de pedeapsă a inculpatului, și în virtutea corectitudinii acestora pentru a evita repetări inutile, le acceptă și le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând

un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

8. În consecință, Colegiul penal nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de recurent ce ar fi afectat hotărârile atacate sub aspectele contestate, deoarece soluția adoptată de instanța de apel este legală și întemeiată, iar recursul ordinar declarat este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Palencu Victoria în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 30 iunie 2020, în cauza penală în privința lui *Postolachi Anatolie xxxxx*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **11 martie 2021**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Boico Victor

Toma Nadejda